

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক কৰ্মাভীত হৈ যাব লাগিব, সেয়েহে ভিতৰত কোনো ফুটি থকা উচিত নহয়, নিজক পৰীক্ষা কৰি দুৰ্বলতাসমূহ আতৰাই গৈ থকা"

প্ৰশ্ন: কোনটো অৱস্থা গঢ়ি তুলিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়? তাৰ বাবে কোনটো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে?
উত্তৰ: এই দুচকুৰে দেখিবলৈ পোৱা কোনো বস্তু যাতে সন্মুখলৈ নাহে। দেখিও নাচাবা। দেহত থাকি দেহী-অভিমানী হৈ থকা। এইটো অৱস্থা গঢ়ি তুলিবলৈ সময় লাগে। বুদ্ধিত পিতা আৰু ঘৰৰ বাহিৰে কোনো বস্তু যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, তাৰ বাবে অন্তৰ্মুখী হৈ নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে। নিজৰ চাৰ্ট (খতিয়ন) ৰাখিব লাগে।

ওঁম শান্তি। অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলে এইটো জানে যে আমি আমাৰ দৈৱী ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো, য'ত ৰজাও থাকিব প্ৰজাও থাকিব। পুৰুষাৰ্থ সকলোৱে কৰে, যিয়ে বেছি পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেওঁ বেছি পুৰস্কৃত হয়। এইটো এটা সাধাৰণ বিধি। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়। এইখনক দৈৱী বাগিচা বুলি কোৱা বা ৰাজধানী বুলি কোৱা। এতিয়া এইখন হৈছে কলিয়ুগী বাগিচা বা কাইটৰ জংঘল। তাতো কিছুমান বহুত ফল দিয়া গছ থাকে, কিছুমান কম ফল দিয়া থাকে। কিছুমান কম ৰসযুক্ত আম থাকে, আৰু কিছুমান যে কেনেকুৱা। ফুল আৰু ফলৰ কেনেকুৱা ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ বৃক্ষ থাকে। ঠিক তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে আছে। কোনোৱে বহুত ভাল ফল দিয়ে, কোনোৱে কম ফল দিয়ে। ভিন্ন-ভিন্ন বৃক্ষ থাকে। এইখন হৈছে ফল দিয়া বাগিচা। এই দৈৱী বৃক্ষৰ স্থাপনা হৈ আছে অথবা ফুলৰ বাগিচাৰ স্থাপনা হৈ আছে কল্পৰ আগৰ দৰে। লাহে-লাহে মিঠা সুগন্ধিতো হৈ গৈ আছে - পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে। সকলো ভিন্ন প্ৰকাৰৰ নহয় জানো। পিতাৰ ওচৰলৈও আহে, পিতাৰ মুখখনি চাবলৈ। এইটো নিশ্চয় বুজি পোৱা যে বাবাই আমাক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। এইটো নিশ্চয় সন্তানসকলৰ আছে। বেহদৰ পিতাই আমাক বেহদৰ মালিক কৰি আছে। মালিক হ'বলৈ যাওঁতে বহুত আনন্দও লাগে। হদৰ (সীমিত) মালিক হ'লে দুখ হয়, এই খেলখনেই হৈছে সুখ আৰু দুখৰ তেনেকৈয়ে ৰচি থোৱা আছে আৰু এয়া ভাৰতবাসীৰ কাৰণেই। সন্তানসকলক বাবাই কয় প্ৰথমে নিজৰ ঘৰখনতো চম্ভালা। মালিকৰ ঘৰৰ প্ৰতি দৃষ্টি নাথাকে জানো। সেয়েহে পিতাইও এজন-এজন সন্তানক চাই থাকে - এওঁৰ কি কি গুণ আছে আৰু কি কি অৱগুণ আছে? সন্তানসকলে নিজেও জানে। বাবাই যদি কয় যে সন্তানসকলতোমালোকে নিজৰ-নিজৰ অৱগুণবোৰ নিজে লিখি আনিবা তেন্তে তৎক্ষণাত লিখিব পাৰে। মই নিজৰ মাজত কি-কি অৱগুণ আছে বুলি ভাবোঁ? কিবা নহয় কিবা অৱগুণ নিশ্চয় আছে। সম্পূৰ্ণতো কোনো হোৱা নাই। হয়, হ'ব নিশ্চয় লাগিব। কল্পই-কল্পই হৈ আহিছা, ইয়াত কোনো সংশয় নাই। কিন্তু এই সময়ত অৱগুণ (ফুটি) নিশ্চয় আছে। সেইটো কে দিলে বাবাই তাৰ ওপৰতে বুজাব। এই সময়ত বহুত অৱগুণ আছে। মুখ্য সকলো অৱগুণ দেহ- অভিমানৰ কাৰণে আহে। সেইবোৰে আকৌ বহুত হায়াৰণ কৰায়। নিজৰ অৱস্থা আগবাঢ়িবলৈ নিদিয়, সেয়েহে সম্পূৰ্ণৰূপে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই শৰীৰো এতিয়া এৰি যাব লাগিব। দৈৱীগুণো ইয়াতে ধাৰণা কৰি যাব লাগিব। কৰ্মাভীত অৱস্থালৈ যোৱাৰ অৰ্থও বাবাই বুজাই আছে। কৰ্মাভীত হৈ যাবলৈ হ'লে কোনো ফুটি যাতে নাথাকে কিয়নো তোমালোক হীৰা হোৱাগৈ। আমাৰ মাজত কি-কি ফুটি আছে! এইটো প্ৰত্যেকে জানা কিয়নো তোমালোক হৈছা চৈতন্য। জড় হীৰাত যদি ফুটি (দাগ) থাকে তাক জানো আতৰাব পাৰিব? তোমালোকতো চৈতন্য হোৱা। তোমালোকে এই ফুটিবোৰ আতৰাব পাৰা। তোমালোক কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য হোৱাগৈ। তোমালোকে নিজক ভালদৰে জানা। (শৈল্য) চিকিৎসকে সোধে কি ফুটি আছে, যিটোৱে তোমাক ভেটা দিয়ে, আগবাঢ়িবলৈ নিদিয়? ফুটিহীনতো অন্তিমত হ'বগৈ। সেইবোৰ এতিয়া আতৰাব লাগে। যদি ফুটিবোৰ আতৰ নকৰা তেন্তে হীৰাৰ মূল্য কম হৈ যায়। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) ডাঙৰ হীৰা বেপাৰী নহয় জানো। গোটেই জীৱন এই দুচকুৰে হীৰাই চালে। এনেকুৱা হীৰা বেপাৰী আৰু কোনো নহ'ব, যাৰ হীৰা বাছি উলিওৱাৰ ইমান চখ আছে। তোমালোকো হীৰা হ'বলৈ গৈ আছা। জানাও, কিবা নহয় কিবা ফুটি নিশ্চয় আছে। সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই। চৈতন্য হোৱাৰ কাৰণে তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰে ফুটিবোৰ আতৰাব পাৰা। হীৰাৰ দৰেতো নিশ্চয় হ'ব লাগিব। সেয়া তেতিয়াহে হ'বগৈ যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা।

পিতাই কয় তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা দূতাপূৰ্ণ হওঁক, যাতে শৰীৰ এৰাৰ সময়ত অন্তিমত একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে। এইটো স্পষ্ট হয়। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি সকলোকে পাহৰি যাব লাগে। সম্বন্ধ ৰাখিব লাগে এজন পিতাৰ লগত। এতিয়া তোমালোক হীৰা তুল্য হৈ আছা। এইখন হীৰা-মুকুতাৰ দোকান। তোমালোক প্ৰত্যেকেই সোণাৰী হোৱা। এই কথাবোৰ আন

কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা-সকলোৰে অন্তৰত আছে, আমি পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি বিশ্বৰ মালিক হৈ আছো। যিসকলে উচ্চ পদ পাইছিল, তেওঁলোকে নিশ্চয় পুৰুষাৰ্থ কৰিছে। আছেতো তোমালোকৰ মাজতেই, নহয় জানো। তোমালোক সন্তানসকলেই ইমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে সেয়েহে বাবাই এজন-এজন সন্তানক চাই থাকে। যেনেকৈ ফুলক চোৱা হয়। এইপাহ কিমান সুগন্ধিত ফুল! এইপাহ কেনেকুৱা! এইপাহত কি ফুটি আছে? কিয়নো তোমালোক হৈছা চৈতন্য। চৈতন্য হীৰাই জানিব পাৰে - মোৰ মাজত কি-কি ফুটি আছে, যিয়ে পিতাৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই দিগদ্রান্ত কৰি দিয়ে। পিতাইতো কয়-সন্তানসকল, মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। বাকী কোনো যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। গৃহস্থীত থাকিও এজন পিতাক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। এওঁলোকৰতো ভাটিঠ হ'বলগীয়া আছিল, যি তৈয়াৰ হৈ সেৱাৰ কাৰণে ওলাল। দেখিবলৈ পোৱা যায় যিসকল পুৰণা হয় তেওঁলোকে ভাল সেৱা কৰি আছে। অলপ নতুনো সংযোগ হৈ গৈ থাকে। পুৰণিসকলৰ ভাটিঠ হ'বলগীয়া আছিল। যদিও পুৰণা হয় তথাপিও ফুটি নিশ্চয় আছে। সকলোৱে অন্তৰেৰে জানে যে বাবাই যি অৱস্থা গঢ়িবলৈ কয় সেয়া এতিয়াও গঢ়ি উঠা নাই। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যৰ কথাতো পিতাইহে বুজায়। সকলোতকৈ ডাঙৰ ফুটি হৈছে দেহ-অভিমানৰ, সেইবাবে দেহৰ ফালে দৃষ্টি গুচি যায়। দেহত থাকিও দেহী-অভিমानी হ'ব লাগে। এই দুচকুৰে দেখা কোনো বস্তুৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে, এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব লাগিব। আমাৰ বুদ্ধিত এজন পিতা আৰু শান্তিধামৰ বাহিৰে কোনো বস্তুৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। একোৱে লগত লৈ নোমোৱা। প্ৰথমে-প্ৰথমে আমি নতুন সম্বন্ধলৈ আহিলো। এতিয়া হৈছে পুৰণা সম্বন্ধ। পুৰণা সম্বন্ধ যাতে অলপো স্মৃতিলৈ নাহে। গায়নো আছে - অন্তিমত যি.... এয়া এতিয়াৰ কথা। গীততো কলিযুগী মনুষ্যই ৰচিছে। কিন্তু তেওঁলোকে জানো বুজি পায়! মূল কথা বাবাই বুজায় যে এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে আন কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। এজন পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব আৰু পবিত্ৰ হীৰা যাবাগৈ। কিছুমান পাথৰতো বহুত মূল্যবান হয়। মাণিকো বহুত মূল্যবান হয়। পিতাই নিজতকৈও সন্তানসকলৰ মূল্য উচ্চ কৰি থাকে। নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে, পিতাই কয় - অন্তৰ্মুখী হৈ নিজক চোৱা-মোৰ মাজত কি ফুটি আছে? দেহ-অভিমান কিমান আছে? বাবাই পুৰুষাৰ্থৰ কাৰণে ভিন্ন-ভিন্ন যুক্তি (উপায়) দি থাকে। যিমান পাৰা এজনৰ স্মৃতিত থাকা। লাগিলে যিমান মৰমৰ নহওঁক কিয়, দেখনিয়াৰ সন্তান বহুত মৰমৰ হওঁক, তথাপিও যাতে কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। ইয়াৰ একো বস্তুৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কোনো-কোনো সন্তানৰ বহুত মোহ থাকে। পিতাই কয় সেই সকলোৰে পৰা মমত্ব আঁতৰাই এজনকে স্মৃতিত ৰাখা। এজন মৰমৰ পিতাৰ লগতে যোগ ৰাখিব লাগে। তেওঁৰ পৰা সকলো পোৱা যায়। যোগৰ দ্বাৰাই তোমালোক মৰমৰ হোৱাগৈ। মৰমৰ আত্মা হৈ যোৱা। পিতা মৰমীয়াল পবিত্ৰ হয় নহয় জানো। আত্মাক মৰমীয়াল পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ পিতাই কয় - সন্তানসকল, যিমান মোক স্মৰণ কৰিবা তোমালোক সিমান অতি মৰমৰ হ'বগৈ। তোমালোক ইমানেই মৰমৰ হৈ যোৱা যে আজিও তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকলৰ পূজা হৈ আছে। বহুত মৰমৰ হৈ যোৱা নহয় জানো। আধা কল্প তোমালোকে ৰাজ্য কৰা আকৌ আধা কল্প তোমালোকৰে পূজা কৰা হয়। তোমালোকে নিজে পূজাৰী হৈ নিজৰ চিত্ৰকে পূজা কৰা। তোমালোক হৈছা আটাইতকৈ মৰমৰ হওঁতা, কিন্তু যেতিয়া মৰমৰ পিতাক ভাল ধৰণেৰে স্মৰণ কৰিবা তেতিয়াহে মৰমৰ হ'বগৈ। এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে আন কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। গতিকে নিজকে পৰীক্ষা কৰা যে পিতাক বহুত মৰমৰে স্মৰণ কৰোনে? পিতাৰ স্মৃতিত যাতে প্ৰেমৰ চকুলো নিগৰি আহে। বাবা মোৰতো আপোনাৰ বাহিৰে দ্বিতীয় কোনো নাই। আন কাৰোৱেই স্মৃতি যাতে নাহে, মায়াৰ ধুমুহা যাতে নাহে। ধুমুহাতো বহুত আহে। নিজৰ ওপৰত ভালকৈ দৃষ্টি ৰাখিব লাগে। মোৰ প্ৰেম পিতাৰ বাহিৰে আৰু কাৰোবাৰ প্ৰতিটো নাই? লাগিলে যিমানই ভাল লগা বস্তু নহওঁক কিয়, তেতিয়াও এজন পিতাহে যাতে স্মৃতিলৈ আহে। তোমালোক সকলো এজন প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হোৱা। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকা থাকে নহয়, এবাৰ এজনে আনজনক দেখিলেই হ'ল! বিবাহ আদিও নকৰে। থাকেও পৃথকে। কিন্তু বুদ্ধিত পৰস্পৰৰ স্মৃতি থাকে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি সকলো এজন প্ৰেমিকৰে প্ৰেমিকা। সেই প্ৰেমিকক তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গতো বহুত স্মৰণ কৰিছিল। ইয়াতো তোমালোকে বহুত স্মৰণ কৰিব লাগে, যিহেতু তেওঁ সন্মুখত আছে। পিতাই কয় মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ নাওঁ পাৰ হ'ব, ইয়াত সংশয়ৰ কোনো কথা নাই। ভগৱানক পাবলৈয়ে সকলোৱে ভক্তি কৰে।

ইয়াত কোনো-কোনো সন্তানেতো বহুত হাড় ভঙা সেৱা কৰে। সেৱাৰ কাৰণে যেন একেবাৰে উত্ৰাল হৈ থাকে। বহুত পৰিশ্ৰম কৰে। এইটোও তোমালোকে জানা যে ডাঙৰ মানুহে ইমান ভালকৈ নুবুজিব। কিন্তু তোমালোকৰ পৰিশ্ৰম ব্যৰ্থনামায়। কোনোবাই বুজি উপযুক্ত হয়গৈ, পিছত বাবাৰ সন্মুখলৈ আহে। তোমালোকে বুজি পোৱা তেওঁ যোগ্য হয়নে নহয়? তেওঁলোকেও দৃষ্টি তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰা পায়, শৃংগাৰ কৰোঁতা হৈছা তোমালোক সন্তানসকল। যিয়েই ইয়ালৈ আহিছে, সেই সকলোকে তোমালোক সন্তানসকলে শৃংগাৰ কৰাইছা। বাবাই তোমালোকক কৰাইছে, তোমালোকে আকৌ অন্যসকলৰ শৃংগাৰ কৰাই লৈ আনা। পিতাই ধন্যবাদ দিয়ে, যেনেকৈ শৃংগাৰ কৰিছে, ঠিক তেনেকৈয়ে আনকো কৰায়। আনকি নিজতকৈও আনক ভালকৈ কৰাব পাৰা। সকলোৰে ভাগ্য নিজৰ-নিজৰ নহয় জানো। কোনো-কোনোৱে

বুজি উঠি বুজোৱা জনতকৈও বেছি তীক্ষ্ণ হৈ যায়। বুজি পায় তেওঁতকৈ মই ভালকৈ বুজাব পাৰো। বুজোৱাৰ নিচা লাগিলে তেওঁ বহি নাথাকে (সেৱাত ওলাই যায়)। বাপ-দাদা দুয়োৰে অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ যায়। বহুত নতুন-নতুন আছে, যিসকল পুৰণিসকলতকৈও তীক্ষ্ণ। কাঁইটৰ পৰা ভাল ফুল হৈ গ'ল সেয়েহে বাবাই এজন-এজনক সন্মুখত বহি চায়- এওঁৰ কি-কি অৱগুণ আছে? এই অৱগুণ এওঁৰ পৰা আতৰি গ'লে বহুত ভাল সেৱা কৰিব পাৰিব। বাগিছাৰ মালিক নহয় জানো? অন্তৰে বিচাৰে উঠি গৈ শেষৰ ফাললৈ গৈ চাওঁ কিয়নো শেষৰ ফালেও আহি বহে। ভাল-ভাল মহাৰথী সকলেতো সন্মুখত বহিব লাগে। ইয়াত কোনোবা অসন্তুষ্ট হোৱাৰ কথাতো নাই। যদি অসন্তুষ্ট হয়, ক্ষুণ্ণ হয় তেন্তে নিজৰ ভাগ্যৰ প্ৰতিয়ে ক্ষুণ্ণ হ'ব। সন্মুখত ফুলবোৰ দেখি-দেখি অত্যন্ত আনন্দিত হওঁ। এইটো বহুত ভাল, ইয়াত কিছু ফুটি আছে। এইটো বহুত পৰিষ্কাৰ। এওঁৰ ভিতৰত কিছু মামৰ লাগি আছে। তেন্তে সেই গোটেইবোৰ মলিনতা আতৰাব লাগে। পিতাৰ দৰে মৰম কোনেও নকৰে। স্ত্ৰীৰো পতিলৈ প্ৰেম থাকে নহয় জানো। পতিৰ ইমান নাথাকে। তেওঁতো দুজনী-তিনিজনী স্ত্ৰী কৰি লয়। পতিৰ মৃত্যু হ'লে স্ত্ৰীয়ে দুখতে কান্দি চিঞৰ-বাখৰ কৰি ফুৰে। পুৰুষৰ কাৰণেটো এযোৰ জোতা গ'ল, আৰু আনি ল'ব। শৰীৰক জোতা বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবাৰো দীঘল জোতা (লং বুট) আছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা, আমি বাবাক স্মৰণ কৰিম, সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ হ'মগৈ। কোনো-কোনো ফেশ্যনেব'ল (ধুন-পেচ কৰোঁতা) হ'লেতো 4-5 যোৰ জোতা ৰাখে। আত্মাৰ এপাতেই জোতা। ভৰিৰ জোতাও এযোৰেই হ'ব লাগে। কিন্তু এইয়াও একপ্ৰকাৰ ধুন-পেচ হৈ গৈছে।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে পিতাৰ পৰা আমি কি সম্পত্তি পাওঁ। আমি সেই স্বৰ্গৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ। স্বৰ্গক কোৱাই হয় - বিশ্বৰ আশ্চৰ্য। নিশ্চয় স্বৰ্গৰ পিতায়েই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিব। এতিয়া তোমালোকে প্ৰেক্টিকেলত (বাস্তৱত) শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা নিজৰ কাৰণে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰি আছা। ইয়াত কিমান ডাঙৰ-ডাঙৰ অট্টালিকা সাজে। এই সকলোবোৰ শেষ হৈ যাব। তোমালোকে তাত কি কৰিব! অন্তৰত আহিব লাগে, ইয়াত আমাৰ একোৱে নাই। যদিও বাহিৰত ঘৰ-গৃহস্থীতে থাকে - এইটোও বুজি পায়, সকলো বাবাৰে হয়, আমাৰতো একোৱে নাই, আমি নিমিত্ত মাত্ৰ। নিমিত্তই লগত একো নাৰাখে। বাবাই হৈছে মালিক। এই সকলোবোৰ বাবাৰে। ঘৰত থাকিও এনেকৈ বুজিব। চহকীসকলৰ বুদ্ধিত এনেকুৱা কথা উদয় নহয়। বাবাই কয় নিমিত্ত মাত্ৰ হৈ থাকা। যিয়েই কৰা বাবাক ইংগিত দি থাকিব। লিখে বাবা ঘৰ বনাওঁনে? বাবাই ক'ব নিশ্চয় বনোৱা। মাত্ৰ নিমিত্ত হৈ থাকা। পিতাতো বহি আছে নহয় জানো। পিতা যেতিয়া যাব সকলো একেলগে যাব নিজৰ ঘৰলৈ। পিছত তোমালোক গুচি যাবা নিজৰ ৰাজধানীলৈ। মইতো আহিবই লাগিব কল্পই-কল্পই পাৱন কৰি তুলিবলৈ। নিজৰ সময়ত আহোঁ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সকলোৰে পৰা মমত্ব আঁতৰাই এজন মৰমৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। অন্তৰ্মুখী হৈ নিজৰ দুৰ্বলতাসমূহ পৰীক্ষা কৰি আতৰাব লাগে। মূল্যবান হীৰা হ'ব লাগে।

(2) যেনেকৈ পিতাই আমাক সন্তানসকলক শৃংগাৰিত কৰিছে, তেনেকৈ সকলোৰে শৃংগাৰ কৰিব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱাত লাগি যাব লাগে। নিমিত্ত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: সদায় এজনৰ স্নেহত সমাহিত হৈ এজন পিতাক সম্বল (আধাৰ) কৰি লওঁতা সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হোৱা

যিসকল সন্তান এজন পিতাৰ স্নেহত সমাহিত হৈ থাকে তেওঁলোক সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন আৰু সন্তুষ্ট হৈ থাকে। তেওঁলোকক কোনো ধৰণৰ সম্বলে (আধাৰে) আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ সহজেই “এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই” – এইটো অনুভূতি হয়। তেওঁলোকৰ এজন পিতাই হৈছে সংসাৰ, এজন পিতাৰ পৰাই সৰ্ব সম্বন্ধৰ ৰস অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকৰ কাৰণে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ আধাৰ হৈছে এজন পিতা কোনো বৈভৱ বা সাধন নহয় সেয়েহে তেওঁলোক সহজেই সকলো আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়।

স্লোগান: নিজক নিমিত্ত বুলি ভাবি সদায় ডবল লাইট হৈ থাকা তেতিয়া সুখৰ অনুভূতি হৈ থাকিব।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!